

Izhaja

vsak petek z datumom
prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankujejo in po-
šiljajo uredništvu „Mira“ v
Celovec, Pavličeva ulica št. 7.

Osebni pogovor od 10. do 11. ure
predpoldne in od 3. do 4. ure po-
poldne.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inzerate se plačuje po 20 vin.
od garmond-vrste za vsakokrat.

Velja:

za celo leto 4 krone.

Denar naj se pošilja točno
pod napisom:

**Upravištvo „Mira“
v Celovcu,**

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje
naprej.

MIR

Glasiilo koroških Slovencev

Leto XXVI.

V Ljubljani, 9. februarja 1907.

Štev 6.

 Današnja števila obsega 6 strani.

Pravosodni škandal na Koroškem.

Na Koroškem ni pravice za Slovence, pa je ni. Četudi jasna beseda postave za njega govori in bi človek mislil, da se proti Slovincem nika-
kor soditi ne more. Slučaj, ki ga imamo danes
v mislih, kaže, da po nekod še ni izumrla „kabi-
netna justica“, ki ni sodila po stvari in postavah,
ampak po drugih, zahrbtnih in zakotnih razlogih,
po željah prizadetih oseb ali v dosego skrivnih
političnih namenov.

Nemški nacionalsci so si enkrat v glavo
vtepli, da je Koroška čisto nemška dežela, ali če
še ni, pa vsaj s časom čisto nemška postati mora.
Zato se nikjer v javnosti ne sme priznati sloven-
skega življa, zato naj bi koroški Slovenci tudi
ne dobili nobenega poslanca za državni zbor, zato
se z nasilnostjo razbija slov. shode in pobija slov.
govornike, zato se ne trpi nobenega slovenskega
napisa, zato se odstranjajo tudi najpotrebnejše
dvojezične tiskovine kakor celo dvojezične pošne
vrednote itd. itd. To vse je sistem, z železno
voljo in kramarsko malenkostjo proizvajan
sistem. Vse je kakor velikanski stroj, ki z za-
strupljenimi svojimi zobmi neprenehoma in na
vseh koncih in krajih grize in žre — pravice
slovenskega rodu, da jih je z dne do dne manj,
skoraj že smemo reči, da jih sploh nič več ni.
Zares, koroški Slovenci bijejo velikanski boj, boj
na življenje in smrt, in bijejo ga — sami, samo
z lastnimi skromnimi močmi, njihovi bratje pa
brezdelno stoje onkraj ograje na varnem in jim
k večjem malo v pohvalo poploskajo, kadar se
jim posreči z naporom zadnjih sil doseči kak
hipni uspeh. Pastorki so v domovju slovenskega
naroda!

Kljub temu pa upamo, da te zaušnice,
ki jo je s svojim sklepom z dne 15. januarja t.l.

graško nadsodišče zadalo slovenskemu jeziku, slov.
javnost in slovenska politika ne bo v žep utak-
nila — in če smo Slovenci vredni in godni, da
poginemo.

Čujte!

V pravdi dveh slovenskih kmetov tik izpod
Karavank (o. št. Cg. II 77/6 c. kr. dež. sodišče v
Celovcu) je g. dr. Brejc kot zastopnik nemščine
popolnoma nezmožnega tožnika na razpravi 2. maj-
nika 1006 zahteval, da se njemu in njegovi stranki
pusti slovensko razpravljati in da se njune na-
vedbe in predlogi tudi v slovenskem jeziku pro-
tokolirajo, kar bi ne delalo nobenih težav, ker so
bili vsi trije sodniki z zapisnikarjem vred sloven-
ščine popolnoma zmožni. Toda ker je bil na-
sprotni advokat Nemec, je sodišče predlog dr.
Brejca zavrnilo.

G. dr. Brejc je rekuriral na nadsodišče v
Gradcu, ki pa se je rešitvi tega sitnega rekurza
na ta način izognilo, da ga je predsedništvu
tega nadsodišča odstopilo, češ da jezikovni spori
ne spadajo v področje sodišč ampak v kompe-
tenco pravosodne uprave. Tako se je mislilo voz
potisniti na stranski tir, v kraljestvo samooblast-
nosti sladkega Pitreicha.

Ta račun pa je prekrizal dr. Brejc z rekur-
zom na najvišje sodišče na Dunaju, ki je po
preteku petih mesecev temu rekuru ugodilo
in nadsodišču ukazalo, da mora ono
(in ne predsedništvo) rešiti ta jezikovni
spor.

Zanimivi so razlogi tega sklepa najvišjega
sodišča, ki slovejo dobesedno takole:

„Kterega jezika se morajo stranke in njih
pravni zastopniki v svojih govorih pred sodiščem
posluževati, to je določeno v § 13 občnega sod-
nega reda z dne 2. majnika 1781 št. 13.

Te določbe član I uvodnega zakona k civ.
prav. redu ni razveljavil, kar se je v odsekovem
poročilu k temu članu izrečno poudarjalo; ta do-
ločba je tedaj še danes en del onih določb, ki
uravnavajo procesno pravo oziroma je — če se po-

služimo besedila nadpisa veljavnega civilno-po-
stopnega reda — določba o sodnem postopanju
v državljansko-pravnih sporih.

Že iz tega sledi, da se vprašanje, ktere-
ga jezika se mora stranka ozir. njen zastopnik pri
obravnavanju gotovega pravnega spora poslužiti
ozir. če se pri tem smeta tega ali onega jezika
posluževati, zadeva procesnega vodstva in je
tedaj od pravnega sodišča rešiti; zato morajo
tudi o pravnem sredstvu, ki je zoper kršenje do-
tičnega predpisa naperjeno, prav raditega, ker se
gre za po pravnem redu predpisano pravilo po-
stopanja, odločevati po jur. normi v to poklicane
instance, ker samo njim pristojna izrek o tem,
če je bilo sodno postopanje nižjih instanc v dr-
žavljansko-pravnih sporih v konkretnem slučaju
postavno ali ne.

Da so v tem pogledu samo te instance po-
klicane odločevati, izhaja pa tudi iz tega, ker je
pravosodje samo v zgoraj označenem oziru z
jezikovnim vprašanjem ozko spojeno, ker bi
vzpričo one, postopanje po civ. proc. redu vlada-
joče neposrednosti in ustmenosti, ko
morejo stranke ozir. njih zastopniki
svoja izvajanja v prostem govoru ob-
razložiti, protipostavno kršenje njim pristo-
ječe pravice, posluževati se gotovega, po-
stavno pred sodiščem dopustnega je-
zika, včasih toliko pomenjalo, kakor
da se jim vzame možnost pred sodiš-
čem obravnavati — to pa bi povzročilo
ničnostni razlog št. 4 § 447 c. p. r., ki
ga je celo po § 471 št. 7 celo uradoma
vpoštevati, o čemer imajo brezdvomno te
omenjene instance odločevati. Revizijskemu rekuru
bilo je tedaj ugoditi, ker je opravičen.“

Tako sklep najvišjega sodišča!

Vsak ne-jurist razume, da je najvišje so-
dišče v svojih razlogih prepirno jezikovno vpra-
šanje razsodilo v korist koroških Slo-
vencev, ko se je sklicevalo na § 13 o. s. r.,
ki pravi:

PODLISTEK.

Ob Zili.

(Utrinki. — Ferdo Plemič.)

I.

Krasna si Zila, deroča slovenska reka. Naj-
krasnejša si pa ob podvetrovski steni. Smaragd
tvoje vode in sivobela skala, a čez vse zlati sijaj
toplih solnčnih žarkov: to je krasota, to je do-
stojna meja lepe slovenske domovine. Na na-
sprotnem bregu, ej, tam životarijo že poslednje
družine slovanskih Gorotancev.

Sedel sem ob tebi, Zila, in gledal v tvoje
valove, omamljen po njihovem šumenju.

To šumenje!

Zazdelo se mi je nakrat, da razumem to
šumenje, to jezno tvojo govorico. Čemu se neki
peniš? Ogromno kamenje, ki leži na tvojem dnu,
ti zavira tok, nevidno, pod vodo ležeče skalovje
ti zaustavlja brze valove.

Podoba si naroda, ki biva ob tvojih brego-
vih, hladna Zila. Kaj vse je znašla sovražna
zlobnost, da bi tudi njemu zaprla pot do cilja!

A tudi glasan zgled si mu! Ne ustavljaš se
dvomeča ob skali. Naprej, preko nje, okolu nje,
naprej, le naprej!

Kamen se slednjič — zbrusi.

II.

Ljubezen je ogenj, a svet je voda.

Kaj je meni svet? Svet nosim v svojih prsih,
svet je mrtva tvarina, ljubezen pa rodi voljo, in

volji se mora vклонiti mrtva masa. — Tako sem
sodil, in prsi so se mi dvigale mladeniškega nav-
dušenja.

Sedel sem ob vodi, ob lepi Zili, in v roki
sem držal smodko, lepo rujavo smodko z rume-
nimi pikami. In veselil sem se, da je smodka
tako lepo gorela, in da je njen prijetno duhteči
dim plaval v oblakih nad vodo.

A smodka mi zdrsne iz roke, udari na ob-
režno kamenje, odskoči in pade v Zilo.

Cvrrr!

Ugasnila je.

Ljubezen je ogenj, svet je voda, a voda je
mrzla, in v mrzloti ugasne tudi ljubezen do do-
movine.

III.

Popoldne je bilo, in v vasi je zvonilo ne-
komu k pogrebu.

Počival sem zopet ob Zili med bičevjem in
grmovjem. Bral sam najnovejše časopise, žalostne
novice sem bral. List se mi je tresel v roki. Te-
daj pa zagledam na svoji zarjaveli desnici mrav-
ljince, debeloglavatega mravljince. Lepo polagoma
je zlezel po mojem kazalcu na časopis, na čudno,
široko planjavo, posuto s še čudnejšimi znamenji.
Pospešil je svoje drobne korake, da bi čimprej
dospel do svojega domovanja, do vlažnega, z
mahom obraščenega kamenja.

Nakrat se mu ustavi gibčno telesce in ne
gane se več. Pri neki posebno mastno tiskani
besedi se je ustavila drobna živalica, pri besedi:

„Izdajica!“

Strmel je mravljinec in potipal je s svojima
nežnima tipalnicama črko za črko. Zmajal je s

svojo debelo glavo in potem odšel počasi, pre-
mišljeno. Postal je mravljinec filozof.

Ti ubogi mravljinec ti, kaj se v vašem
mravljišču res še nikdar ni razlegala taka beseda?

Mi ljudje smo naprednejši.

V vasi, tam za gozdičem, je nekomu zvo-
nilo. Na nasprotnem bregu po državni cesti pa
je šel italijanski zidar svojo pot in pel:

„Addio, patria, si bella e perduta . . .“

Mislil je Lah svojo domovino, a meni se je
v tem hipu storilo milo za našo očetnjavo.

IV.

Slekel sem se ter stopil v Zilo. Drla je ob
mojih bedrih ter mi spodnesla nogi.

Udal sem se ji, njeni silni volji, in legel
sem na njene mrzle valove ter plaval nizdol po
reki do železniškega mosta pri Mlinarjah. Tam
je mirneja, in stopil sem iz njenega objema na
suho.

Stal sem na mehki sipi, preraščeni s trnjem
in ostro travo. Koža mi je bila modrikasta, in
ustnici sta se mi krčili. Stal sem v solncu in tre-
sel sem se po vsem životu.

Tedaj pa sem se spomnil svoje obleke in
gorkote, ki sem jo užival obdan od nje.

A obleka je bila tam daleč zgoraj na bregu
in prijatelj Miha je ležal na njej in spal.

Vrniti se po njo?

Da. A kako?

Peš?

Ne; trnje bi me ranilo do krvi.

Plavaje?

*) Zbogom, domovina, tako lepa a zgubljena . . .
Arija iz opere „Nabuko.“

 Naročajte edini koroški slovenski list „Mir“!

„Obe stranki kakor tudi njih zastopniki se morajo v svojih govorih posluževati v deželi navadnega jezika.“

In namignilo je celo najvišje sodišče, da ima kratenje jezikovnih pravic lahko za posledico celo ničnost celega sodnega postopanja, ker je to postopanje neposredno in ustno in morajo stranke in njih zastopniki vse, kar hočejo v obrambo svojih pravic navesti, povedati v živem govoru, kar pa ni mogoče, če se stranke ne pusti v tistem jeziku govoriti, ki ga jej je Bog dal.

Toda vse to je graškemu nadsodnišču deveta briga. To kaže sklep, ki ga je na podlagi zgorajšne odločbe najvišjega sodišča storilo: **nadsodišče v Gradcu** je rekurz dr. Brejca zavrnilo in sklep celovškega deželneega sodišča potrdilo iz sledečih znamenitih razlogov:

„Kot postavno določbo za rešitev tega vprašanja navaja najvišje sodišče § 13 o. s. r. od 2. maja 1781.

Gotovo ne more biti dvoma o tem, da se mora jezikovno vprašanje za vse stroke sodstva enako rešiti in tudi ni misliti, da bi bilo zakonodajstvo ob koncu 18. stoletja nameravalo dajati za posamezne provincije različna pravila za rabo jezikov pri sodiščih. Iz tega pa sledi, da se je v svrhu razlage §a 13 o. s. r. ozirati na § 4 cesarskega patenta od 9. avg. 1854 (!?) in § 14 sod. reda za zapadno Galicijo iz l. 1796. (!?)

§ 13 o. s. r. določa: „stranke se morajo v svojih govorih v deželi navadnega jezika posluževati.“

„V deželi navaden“ je po pojmu vsak jezik, ki ga kake večje število domorodnih prebivalcev dežele v svojem običevanju govori. Ako bi se navedeni § 13 dobesedno razlagalo, prišlo bi se do sklepa, da bi se n. pr. na Štajerskem smela slovenščina kot sodni jezik rabiti tudi pri sodiščih graškega in ljubljanskega okrožja.

Da je taka razlaga odločno nepravilna, skoraj ni treba dokazovati; saj se je tudi doslej (vsaj glede južnega dela monarhije) še ni nikdar zagovarjalo, prav tako kakor doslej še nikomur ni prišlo na um trditi, da bi se v rudarsko-pravnih stvareh iz Primorskega pri deželnem sodišču v Ljubljani moglo v laškem jeziku obravnavati.

Iz tega sledi, da tako strogo dobesedna razlaga §a 13 o. s. r. od leta 1781 ne zadene prave zakonodajalčeve volje in pravega smisla zakona. (!?)

Pot, ki jo ima razlaga zakona v tem slučaju hoditi, je nakazana v § 14 sod. reda za zapadno Galicijo in § 4 ces. patenta od 9. avg. 1854. Prvoimenovana zakonita določba govori o „jeziku, ki je v deželi prisodnji navaden“, slednja pa o „enem prisodnji navadnih jezikov.“

Poteh zakonitih določbah se tedaj ne more vsak v deželi navaden

jezik rabiti kot razpravni jezik, temveč samo oni, ki je pri sodnji v navadi (gerichtsüblich) t. j. tisti v deželi navadni jezik, ki je po dosedanji rabi pri dotični sodnji kot sodni jezik v rabi in kot tak tudi priznan. Če se jezikovne razmere ob času, ko je o. s. r. zakon postal, uvažuje, je popolnoma jasno, da § 13 tega sod. reda ni nič več povedati hotel kakor § 14 s. r. za zapadno Galicijo in § 4 ces. pat. od 9. avg. 1854.

Če pa raba (Übung) pri sodnji odločuje, tedaj je ta raba odločilna ne samo glede tega, če se kak jezik sploh pri sodnji dopusti, ampak tudi glede tega, v katerem obsegu in pod katerimi pogoji se dopusti.

Ker pa rekurzno sodišče v rabi jezika pri sodiščih na Koroškem in zlasti pri deželnem sodišču v Celovcu ni tako natančno podučeno (!), da bi bilo moglo na podlagi lastnega znanja soditi, raditega je od deželneega sodišča v Celovcu zahtevalo, da mu v smislu § 526 c. p. r. poroča.

To poročilo pravi — v kolikor se tiče vprašanja, ki ga je tukaj rešiti — sledeče: „Pri spornih razpravah s slovenski govori zastopnikov strankle tedaj dovoljujejo, če so vse pri pravdi udeležene in navzoče osebe — tedaj tudi zastopnik nasprotna stranke — pismene slovenščine, ki se je slovenski zastopniki v svojih govorih in spisih poslužujejo, v toliko zmožne, da morejo govorom slediti.“

„Zapisniki se pri spornih razpravah ne pišejo v slovenščini.“

„Teh načel se deželno sodišče želela (!?) drži.“

Pri sporni razpravi dne 2. maja 1906 je kot pravdni pooblaščenec toženega nastopil odvetnik dr. Maks Mitteregger, ki slovenščine ni zmožen; vsled tega je dosedanji rabi in tedaj (!??) tudi zakonu popolnoma odgovarjalo, ko je deželno sodišče v Celovcu odredilo, da se imav nemškem jeziku razpravljati.“

To je Pitreichova pravica — za koroške Slovence! Sloviti padovanski rabulisti so pravi šušmarji proti modrosti te graške gospode. Pritožiš se proti krivici in graško nadsodišče vpraša tistega, zoper kojega se pritožuješ, če ti pona vadi in vedno tako krivico dela, in potem razsodi: ker se je koroškim Slovincem doslej vedno delala krivica in so je že navajeni, radi tega je za nje krivica postala pravica. Po takih nazorih bi postala tudi tatvina pošteno rokodelstvo, če se krade redno in iz navade, in tak tat bi imel pravico na tatinski patent, ker je doslej vedno kradel! In obcestni ropar bi se po takih pravnih načelih še z naprej smel igravati za čuvaja javnega reda — ker je bil doslej dejanski in priznani gospodar ceste!

To je nesmiselno postopanje, tako se postavlja pamet in pravica na glavo. Vrhunec tega

nestvora pa je dokazovanje, da je za v deželi navadni jezik smatrati samo tisti, ki ga nemški in nemško misleči gospodje s o d n i k i na sodnijah govore ali govoriti pusté. „Höher geht's nimmer!“

Za danes zadostuj! Pozneje izpregovorimo o zgoraj omenjenem „poročilu“, ki ga je nadsodišče iz Celovca naročilo.

Seifrizova kandidatura.

Nemški nacionalsci so predlanskim, ko je bilo treba voliti naslednika umrlemu Tscharreju v državni zbor, dolgo premišljevali, kje bi našli moža, ki bi mogel izpolniti vrzel, ki je nastala v njihovih vrstah po Tscharrejevi smrti. Tscharre je bil namreč res mož na svojem mestu. Bil je dober gospodar, učil se je veliko in je tudi znal to, česar se je naučil, dobro porabiti. Njegovo posestvo je bilo uzor dobrega gospodarstva. Obenem pa je bil Tscharre, dasiravno odločen Nemec po svojem mišljenju, vendarle tudi pravičen Slovenec, narodnostnega sovraštva ni poznal. Tscharre je volil tudi marsikateri Slovenec, ker mu je zaupal, ker je bil prepričan, da mu Tscharre namenoma ne bo škodoval. Kakor smo že rekli, so nemški nacionalsci dolgo iskali moža, ki naj bi bil naslednik Tscharreju, in končno so padli na Seifriza, p. d. Miklavca.

Kaj je neki napotilo nemške nacionalsce, da so si izbrali Seifriza? Ali je morda Seifriz tako dober parlamentarec? Ali je morda tako dober govornik? Ali je tako izveden in izkušen gospodar? Ali je morda tako zelo poznan in priljubljen po celem volilnem okraju?

O ne, vse to ni dalo Seifrizu kandidature, ker Seifriz ni nikak parlamentarec, kaj šele, da bi bil dober. Seifrizu je bil deželni in državni zbor doslej španska vas, on ni imel niti pojma, kako naj nastopa državni poslanec. Vse njegovo politično delovanje je bilo, da si je s pomočjo svojih podreptnikov ohranil daljšo vrsto let županski stolček v Žitarivasi, kateri se mu pa sedaj že občutno maje. In s kakimi sredstvi si je ohranjeval župansko čast? Seifriz je vse, kar hočeš: kmet, ki ima veliko posestvo, pa ga obdeluje le po svojih „ferboltarijih“; sam še ni prijel za nobeno kmečko delo. Seifriz je mesar, seveda mesnico upravlja zopet nekdo drug. Seifriz je trgovec, trgovino vodi seveda postovodja. Seifriz je gostilničar, gostilno pa ima neki Kakl, ki se piše Gaggl; Seifriz je poštar, vodi pa pošto seveda poseben upravitelj. Seifriz je pivovar nar. Sicer pa tudi pivovarne ne vodi sam, temveč poseben vodja, ali Seifriz ima n a r a z p o l a g o d o v o l j p i v a, in to od v a g a v s e. Volitve se vrše v njegovih prostorih, in takrat se toči ječmenov sok vsakomur, kedar in kolikor ga kdo hoče, obenem pa že poskrbijo Seifrizovi hlapci, da nasprotni volilci ne pridejo preblizu volišča. Zato je dobra volovska žila, ali pa tudi lopata. Če ni drugače, se pa slovenskega volilca vrže popolnoma preprosto vun, kar

To bi bilo premučno in skoro brezuspešno, in voda je bila tako mrzla, tako mrzla.

In počel sem klicati:

„Miha, Miha!“ a Miha je spal mirno dalje. Ej, prijatelji!

Stal sem na mehki sipi in klical ter se tresel v silnih solčnih žarkih.

V.

Valovi so prinesli poleno do mene, in potegnil sem ga k sebi na suho.

Lepo je bilo to poleno! Uglajeno in precej dolgo. Bukovo je bilo in nikjer še počeno. Na enem koncu debeleje, na drugem drobneje; tedaj prav ročno.

Kdo je izgubil to poleno?

Naj se le zglesi! Dandanašnji se taka reč prav dobro rabi — v politiki.

„Fajerber.“

(Spisal: Ferdo Plemič.)

Kadar govoriš o koroških ognjegascih, in tudi če so ti v popolnoma slovenski vasi, moraš reči vedno le „fajerber“, ker je njihov poveljni jezik, izven par častnih izjem, vseskozi nemški. Morda se res da ogenj pogasiti z nemškim jezikom prej negoli s slovenskim, ker drugače bi res ne vedel, čemu se silijo resni možje in fantje z onimi par spakodranimi ocvirki šolske nemščine.

V koroški vasi blizu Drave nekje je bil tudi tak slavn „fajerber“, kateremu je bil poveljeval posestnik Brukar, ki je dosegel pri vojaki desetniško čast, slavo in desetniško dnevno doplačilo dvajsetih vinarjev. Radi poslednjih zaslug so ga ognjegasci tudi izvolili za poveljnika.

Oče Brukar ni bil nič napačen človek, drugače tudi dober kmet, samo kaj rad se je ponašal s svojo nemščino ter tudi v svoji nezmotljivosti presodil Slovence za narod, ki bi bil menda najbolj podoben še psom. Oče Brukar je bil tedaj nemčur prve vrste, zato je pa tudi smel sedeti v „ekstra“-sobi ter plačevati žejnemu učitelju, ki se je prikotatil od tam iz Tirolske nekje, včasi kakšno merico vina ali piva.

Bilo je na večer pred cesarjevim dnem, in oče Brukar je sam sedel v krčmi. Učitelja danes ni bilo, zato se je naš poveljnik pomaknil v navadno gostilniško izbo. Tam je tako lepo počasi vrtel kozarek med prsti in ravno si ga je naročil še eno merico, ko vstopi vaški cerkovnik Cenek.

„Dober večer!“ reče in sede k mizi.

„Dober večer!“ odgovori kmet, „kar bliže prisedi, pa boš kakšno povedal.“

„Ej kaj bom povedal, saj ni nič novega. Cesarjev dan je jutri.“

„To pa to.“

„Vas bomo pa spet enkrat videli v paradni obleki.“

„Da, jutri oblečemo parado, gonce parad, helm auf!“

„Lepo se vam že pristoja paradna obleka, oče Brukar, samo nekaj se vam ne pristoja,“ reče cerkovnik.

„Kaj pa ne?“ vpraša radovedno poveljnik.

„I nu, da vedno nemško govorite, kadar ste v paradi. Zakaj bi pač ne govorili slovensko, kakor sedaj z menoj?“

„Mož, vi nimate pameti! Kako bi mogel pač govoriti slovensko, ko imam ‚uniformo‘ na sebi?“

„I nu, ‚uniforma‘ bi se menda vendarle ne pokvarila!“

„Ali ste bili kedaj vojak?“

„Ne.“

„Nu vidite, potem tudi ne veste, kaj je ‚uniforma‘. Če si v uniformi, moraš govoriti nemško in moraš, vse te nekam sili v to. Slovensko govoriš le tako pri kidanju in oranju lahko.“

„Jaz mislim, da je kidanje in oranje pač mnogo več vredno kakor vse ‚parade‘. Pa pustimo to. Oče Brukar, jaz stavim, da bi vi v sili govorili slovensko tudi če bi imeli ‚uniformo‘ na sebi.“

„V ‚uniformi‘ slovensko! Nikoli!“

„Da stavimo, da še jutri.“

„Stavim za liter črnega.“

In stavila sta.

Drugega dne zjutraj se je po maši zbral ves „fajerber“ pred vaško gostilno. Poveljnik Brukar jim je nekaj govoril o znamenitosti današnjega dne. Seveda je vse to govoril v nemškem jeziku. Pogosto je sredi govora obtičal, ker ni imel več potrebnih nemških besedi na razpolago. Slovensko bi sicer že znal nadaljevati, ali v „uniformi“ bi bil to največji greh. Zato je rajši obtičeval, in ko si res ni znal več dalje pomagati, je zavpil: „Haj!“

In drugi za njim: „Haj!“

Nato so stopili v krčmo, in pitje se je začelo. Dobro so si stregli slavni možje. A naj so že govorili, peli ali vpili, vse to so odpravili z blaženo nemščino. Kako, rajši molčim.

Tako je potekala ura za uro. Kar vstopi cerkovnik Cenek. Vsi ga radostno pozdravijo in mu ponujajo pijače, ker Cenek je bil priljubljen veseljak.

rezervni častnik, pa še toliko ne zna, da bi si mogel kruh prislužiti! No, mu bo pa zdaj boljše šlo v špekamri, ko mu ne bo treba delati. Več ga nočemo opisovati, dasiravno bi bilo še mnogo, pomilovati moramo le njegove starše. Taka je pač slavljena nemška kultura in take sadove prinaša v naših ljubih ponemčurjenih Borovljah.

Spodnji Rož. Kakor je obče znano, je Košičev Pepček iz Svetnevasi tako zadolžen, da ravno komaj še rije naprej. Iznasel pa je pot, kako bi se rešil iz svojih dolgov. Vrgel se je z vso silo na nemškonacijsko agitacijo in sicer zato, ker mu to — n e s e ! Ljudje že govore na ves glas, da b o n e m š k o n a c i j o n a l n a s t r a n k a p l a č a l a P e p č k u d o l g o v e , ako s svojo pijano tolpo razbije vsak slovenski shod v borovškem okraju in ako s svojo agitacijo doseže, da v tem okraju zmaga nemški nacijonalec. Košičev Pepček je torej z a d e n a r prodal svojo slovensko narodnost in za d e n a r vodi svojo razbojniško bando na slovenske shode. Potem se pa še sklicuje na svoje politično poštenje! Fej! Radovedni smo le, kdo bo takemu človeku še kaj verjel. Pošten človek gotovo ne! Verjamejo mu le še tisti, katere za tuj denar napaja, da jih potem hujska, kakor stekle pse na slovenske zborovalce. Ali, Pepček, le počasi, prišel bo tudi zate čas, ko boš vandral iz Roža, in takrat ti ne bo pomagalo vse tvoje nemčurstvo! In verjami, da ta čas ni več daleč!

Podlublje. Prva veselica našega delavskega društva se je nad vse pričakovanje sijajno obnesla. Brez pretiravanja lahko trdimo, da so se vse točke, kakor tamburanje, petje in igra izvajale v splošno zadovoljnost. Posebno igra je vsem kaj dobro ugajala. To vam je bilo smeha, ko so zagledali Gašperja, kako je mešal kašo in se pričkal s študenti. Pa ga je tudi igral g. Müller, kakor ga zna menda samo on v Rožu. Tudi študentje gg. Ogriz, Prek in Strah so se vedli tako naravno in neprisiljeno, kakor da bi res že pol svojega življenja presedeli in preživeli v šolah. Še celo pravi študenti, ki smo jih opazovali med občinstvom, so dobrohotno in prijateljsko pokimovali z glavo; upamo, da so bili s „tovariši“ v delavski suknji zadovoljni. O doktorju (g. Čemer) naj povem le kritiko, ki sem jo slišal iz ust navdušene Slovenke K.: „Eš, eš“, je rekla „Čemer je doktorja strašno lepo markiral“. Tudi brata Job, Nagele in Wieser so rešili svoje vloge na vsestransko zadovoljnost. Za plačilo naj jim bo veselje in zadovoljnost poslušalcev, katerim gotovo ni žal, da so par uric preživeli med slovenskim delavstvom.

Svetnavas. Hudi so bili časi Turkov, ali tudi današnji niso boljši. Kdor to ni hotel verjeti, ta se je moral prepričati po tem, kar se je v zadnjem času dogodilo. Hujše podivjanosti in surovosti si ni mogoče več misliti, kakor je postala sedaj med našimi odpadniki. Mislili smo, da se s koli in cepci modruje samo še pri divjakih, ali naši „fortfretlarji“ nas hočejo učiti drugače; kjer jim modrosti zmanjka, tam naj pride pest na vrsto. Največji učitelj tega novega nauka pa je postal naš slaboznani Košičev Pepček, ki bi se imel rajši imenovati Klofutar Pepček. Saj se je celo sam v „giftni kroti“ na vsa usta s to svojo „kunštjo“ pohvalil, čeprav jo je moral pred sodnikom drago plačati. Slovenski kmetovalci, ali se še spominjate, kdaj so minuli tisti časi, ko ste se v mladosti tudi včasih za dekleta malo spoprijeli? Minuli so ti časi in vi pravite, da je vas srečala pamet, ko so prišla leta in se je vaša kri malo bolj pomirila. In glejte čudež: Sedaj imate med seboj starega Pepčka, katerega menda še ni srečala pamet! Pa naj še kdo pravi, da se dandanes ne godijo več čudeži! Pa Pepček hodi od vasi do vasi, kakor hodijo zaljubljeni fantiči, pa ne vasovat, ampak — samo pretepavat se. Iz Bistrice roma na Kočuh, povsod ima korajžo, ali samo na slabejše „ki od treh klofut okrog padejo“, ali pa na starce. Kjer pa sam nima dosti korajže, si najame tolpo pijancev, tako da jih pride deset na enega. In ta človek hoče celo še vas, poštene slovenske kmete učiti, kako imate gospodariti! Naj rajši plača svoje dolgove, ki jih ima toliko, da kmalu ne bo nič njegovega! Komur se oči še niso odprle, temu se bodo menda sedaj. Če ne, je pri Košiču zavod za „ta slepe“.

Svetna vas. Košičev Pepček, to je tisti mož, ki je še pred nekaj leti tam nekje na Srbskem mešal, pržil in pripravljaval razne maže, zdaj pa tisto pijano bando „gunca“ gor in dol po Rožu, da se pretepava, žre zastonj in tuli kakor rogata živina, ta Pepček bi na vsak način rad nekdanjemu učitelju v Kapli, Wiegele po imenu, pripomogel do občinskega tajništva. Sedanjemu slovenskemu zastopu ga ne more ponuditi, ker je

bil Wiegele zaradi nenravnosti kaznovan in je obenem tudi Nemeč. Kaj torej stori Pepček? Telesno ubiti Slovencev ne sme, politično pa je dovoljeno samo glasov je treba, in pomagal je občini do novih „nemških“ volilcev, ki naj pri novih volitvah pokopljejo za vselej dosedaj slovenski tretji razred. V ta namen je prodal na videz eno njivo in jo razdelil na 10 enakomernih delov. Posamezne kose so kupili 1. Košičova Mojci (sestra, zdaj Brajarca v Podgori), 2. Jožef Fancoj, Mojcin knjigovodja, 3. Pepo Ogriz, župan in pilej v Borovljah, 4. Dr. Hawliček, zdravnik v trgu Obervellach, Pepčkov svak, 5. Dr. Rabič, notar v Velikovcu, ta je delal tudi kupno pogodbo, 6. Rauter, geometer v Lipnici na Štajerskem, 7. Tarman, učitelj v Slov. Plajberku, 8. Obilčnik, penzioniran knjigovodja v Celovcu, 9. Tarman, knjigovodja v Celovcu, 10. Pošinger, sin prejšnjega svetinskega župana. Vsi ti so kupili gori omenjeno njivo. Po postavi je njihova, obdeloval pa jo bode najbrž tudi zanaprej nekdanji apotekar Pepček. Škode torej nima nobene, občina pa bo le šla rakom žvižgat. Če so jo plačali in koliko so mu dali, nisem mogel izvedeti, ker je cela stvar bolj tajna, toliko pa bo menda že, da bo vsaj nekaj poplačal od tistih 36.000 K., ki jih ima vknjiženih na svojem posestvu. Kakor se vidi, je občina naša v veliki nevarnosti po Pepčkovih lumpariji!

Sv. Jakob v Rožu. Gospod urednik, prosim, ali veste, kako dolgo potrebuje brzojav iz Celovca do Št. Jakoba, oziroma do Kota pri Št. Jakobu? Ker vem, da ne uganete, Vam pa povem kar sam, namreč šest ur tri četrt. Vprašali boste, kako je to vendar mogoče? Veste, to je takole: brzojav je bil oddan v Celovcu dne 22. prosinca ob 9 uri 15 min. predpoldne, potem je letel na vso sapo proti Št. Jakobu. Kedaj je priletel v Št. Jakob, se ne ve natančno, kajti čitljiva je samo ura 9, koliko minut, se ne ve. Gotovo je le toliko, da je prišel do Št. Jakoba precej urno. A kaj mu pomaga to, ko so pa tukaj „gnadljiva“ gospa Schuster na pošti, katera se pa drži bolj komoditete, kakor pa vestnosti v službi, kajti častita gospa so si mislili: e bo že kdo prišel, pa mu izročim ta brzojav. In res je prišel nekdo okolu treh popoldne slučajno iz naše vasi, kateremu ga je izročila. Ta fant se seveda ni brigal za to, vzel je in je šel. Predno je prišel domu, je bilo štiri ura, in par minut pozneje je oddal brzojav, kamor je spadal. Jaz mislim, ko bi bilo to za časa volitev, ko so nemčurji bolj brihtni in brzih nog, bi ga gotovo en tak na samokolnici prej pripeljal iz Celovca v Št. Jakob, kakor pa ta slavna cesarska pošta. No, pa kaj boš, za Slovence je vse dobro! Mimogrede bodi povedano, da je bila ženska, katera je brzojavila, pri svojem bolnem otroku v celovski bolnišnici. Ko se ji je pa povedalo, da otroka ne morejo operirati in da ga naj vzame seboj, je šla na brzojavni urad ter brzojavila možu, da se odpelje iz Celovca ob 10 uri predpoldne. Odpeljala se je ob 11 uri 24 m. na Področico. Prišedši tja je gledala po možu, kateri naj bi jo bil čakal, a ni ga bilo nikjer. Končno je morala sama oditi eno uro daleč z bolnim, eno leto starim otrokom. Kakor je pravila, je morala otroka dvakrat položiti v sneg, ker od mraza ni čutila več rok in da se je nekoliko odpočila. Četrta tri je prišla vsa zmrzla domov in vprašala, zakaj ji niso prišli naproti, ko je vendar brzojavila. A nihče ni vedel zato. Nekaj po štirih pa prinese sosedov fant brzojavko. Kdo ve, kakšen mraz je bil pri nas ta dan, in pozna slabo pot od Področice do Zg. Kota, se ne bo čudil, da je ženska obolela z otrokom vred. Slavno poštno ravnateljstvo v Gradcu vprašamo, ali so mu znane žalostne poštne razmere, katere vladajo pri nas na Koroškem, osobito pa, ali mu je znana šentjakobska pošta, katera zasluži v tem oziru usnjato medaljo, ali boljše, pošteno šibo!

Dholica. (S mešna domišljija dopisuna lutrovske B. Z.). Dobil sem v roke to umazano pečavko in tam sem našel dopis iz našega kraja o zadnjih občinskih volitvah. Dopisun se hvali, da je njih stranka bila častno zastopana, medtem ko se naša ni udeležila volitve ker se je bala poraza. Meja zelena, ta se je pa spet „stepel“, sem si mislil, ko piše, da je bila častno zastopana. No gospod dopisun, zakaj ste pa morali celo tiste ljudi voziti na volišče, katere ste volili v odbor, in ste še nekaj naših volili, da morda še vedeli niso, kakor mi je eden izvoljenih namestnikov rekel. Ko sem ga vprašal, rekel mi je: „Dal mi je „forštnor“ „cedelč“, katerega sem oddal. Koga sem volil, ne vem“. Da, pravi čudaki so naši nemčurji, posebno dopisun lutrovske B. Z. sicer bi ne mogel pisati takih laži in dajati naročnikom za drag denar take

hrane, da je še svinje nočejo žreti, ker bi se okužile. Heil taki modrosti!

Dholica. Kakor smo pričakovali, je zopet izvoljen za župana prejšnji župan Gabriel Ulbing, o čegar osebi se mi ničesar nimamo za pritožiti, samo žal, da se pusti komandirati od tistih „g'spodov“ uradnikov „plajberške unije“, kateri takorekoč imajo baje vso oblast v rokah in so vzrok žalostnim razmeram v naši občini. Menda je ni občine na Koroškem, kjer bi morali kmetje toliko žrtvovati za razne nepotrebne stvari, kakor ravno pri nas, kjer imamo take ljudi, ki hočejo z glavo naravnost skozi zid, in druge, ki se pustijo komandirati od takih ljudi, ki niti nimajo najmanjšega pojma o kmetijskih razmerah. Kmetje dholiski, vprašamo vas, kako dolgo se boste še klanjali takim „g'spudom“. Pozivljam vas, vrzite od sebe ta strah in bodite odločni in pometite enkrat za vselej s takimi ljudmi, ki so „preklicano“ študirani, toda le za svoj žep, vam pa se smejejo in rogajo, češ, kakšen je „der tume pauer“. Bodite kmetje sami svoji gospodarji na svojih lastnih tleh! Vso „inteligenco“ s „šusterbildungo“ in drugo pa pošljite tja kam v Afriko med „Culukafre“. To vam svetuje — dober prijatelj.

Sreje. Na postaji V r b a pač morajo imeti gospodje mnogo prostega časa, ali pa se jim slovensko pisani vozni listi tako dopadajo, da ga pride občudovat celi generalni štab in zijat kot kakšne — nove duri, ako se jim predloži. Slovenci v okolici! ne kratite jim veselja; postrežite jim s slovenskimi voznimi listi, katere imajo tako radi. Da pa gospodje uradniki strank ne bodo več zasmehovali, jim samo v spomin pokličem odlok pametnega ravnateljstva južne železnice na Dunaju od 19. decembra 1900 št. 28789. „Den beteiligten Beamten haben wir wegen seiner ungebührlichen Äusserung entsprechend zur Verantwortung gezogen“.

Iz vrbske okolice. („N a š m a č e k j e l j u b c o i m e l“). Smolo pri vasovanju je imel neki okoliški učitelj, kateri se je pri svoji novi izvoljenki precej zakasnil, ter v naglici svoje čevlje zamenjal s copatami svoje ljubljene. Ko ona to zapazi, da se je vasovalec zmotil, gre v šolo iskati svoje galoše. Tristo medvedov! Ko pride tje, so bile „galoše“ že žrtva plamena šolske peči; zato je skrbela učiteljeva gospa. Da slavnata vdova, ni bila posebno izbirična s „častitkami“ napram svoji tekmovalki, je umevno.

Malošče. S posebnim ozirom na zasluge, ki si jih je pridobil g. geometer Kollmann pri zadnjih občinskih volitvah, kakor tudi s posebnim ozirom na to, da ima g. geometer izvrstne, hitre noge, si ga usojamo tem potom predlagati občinskemu odboru, da ga čim prej nastavi za občinskega „policaja“. Upamo, da se naš predlog blagohotno uvažuje. Vsekakor bi bil tak „policaj“ velikanska pridobitev za našo občino, zlasti pa naravnost epohalnega pomena za razvoj in procvit „der guten deutschen Sache!“ Torej: vivat, crescat, floreat naš bodoči občinski „policaj!“

Malošče. (Srboritost in germanska „korajža“ nemškega geometra.) Kar ginljivo je bilo opazovati pri zadnjih občinskih volitvah tukajšnjega geometra Kollmanna. Ko se je vršila volitev v 3. razred in g. Kollman še ni vedel, kako bo stvar izpadla, se je držal tako milo in sveto, da nas je že samo njegov obraz do dna srca pretresel. Kakor hitro pa so nemčurji zmagali v tretjem razredu, se je naš geometer takoj ves izpremenil. Polastilo se ga je sveto navdušenje za ravno tako sveto nemčursko stvar — če se ga je polotilo obenem tudi „vzvišeno“, neutешljivo hrepenenje po golažu, tega pisec teh vrstic dozda še ne more konstatirati — kapo je potisnil v znak svojega čina kot „generalštabsšef“ nemčurske stranke bolj na stran in z bliskajočimi očmi in „poetično“ zategnjenimi usti je prigrmel v sobo, kjer so bili zbrani slovenski kmetje! Tu je začel rohneti nad slovenskimi kmeti, ki so mu pa kmalu dali vedeti, da se od kakega privandranca na noben način ne bodo dali komandirati, najmanj pa od človeka, ki se mora preživljati s slovenskim denarjem. Ko je Kollmann torej spoznal ničevost svoje osebe napram slovenskim kmetom, je obupno vzkliknil: „Ich gehe meine (!) Partei holen!“ In glejte, šel je, da bi izpolnil svojo „grožnjo“. Ves potr se je prikobacal v spodnjo sobo. In začel je v svoji sveti jezi neusmiljeno zabavljati, misleč, da se nahaja med somišljeniki. Strah in groza pa ga je obšla videčega, da ga tudi tukaj obdajajo „sovražni valovi“. Kar naenkrat pa nekaj zaropota in „generalštabsšef“ Kollmann „frči“ skozi vrata, za njim pa se vsujejo slovenski kmetje. Gotovo premišljuje zdaj g. Kollmann o minljivosti vsega posvetnega in tako zlasti minljivost svoje germanske „korajže“. „Wir Deutsche fürchten nur

tudi nekaj izda. Seifriz ima kot tako vsestranski posestnik in obrtnik v svoji okolici precejšen vpliv. Naš kmet rabi sedaj to, sedaj ono, in denarja pa ni preveč — pri Seifrizu pa vedo pomagati. Seveda je kmet zato pod Seifrizovo komando in Seifriz zna to dobro izrabiti. Seifriz ima n. pr. v najemu gosliško jezero, katero je močno zarastlo s trstjem. Seifriz ne rabi tega trstja, ali rabijo ga kmetje za steljo, katere druge ne morejo dobiti. Seifriz ve to in tudi pošteno (?) izrablja. Kdor ni volil ž njim, je izgubil steljo! In naš kmet ve to, in se boji ter rajši voli Miklavca, samo da nima izgube. Sicer tako ravnanje našega kmeta ni ravno preveč častno, ali njemu se še to da oprostiti, medtem ko je Seifrizovo ravnanje zelo podobno onemu, za katero določuje § 4 postave o volilni svobodi od enega do šest mesecev strogega zaporu.

Taka je Seifrizova politika bila pred njegovim vstopom v državni zbor in taka se je pokazala zopet pri zadnjih občinskih volitvah v Žetarivasi, kjer je opijanena druhal dejansko napadala slovenske volilce. Da bi se Seifrizova „politika“ izpremenila do prihodnjih volitev, je pač težko verjeti.

Seifriz je bil po vplivu take politike izvoljen v državni zbor. Mož je že na volilnih shodih delal zelo žalostno figuro. Svoj kandidatski govor je imel spisan — kdo ga mu je sestavil, ne vemo — in z veliko težavo ga je prebral zborovalcem. Da je potemtakem „imeniten“ govornik, je lahko umljivo, in kot takega se je tudi izkazal v državnem zboru, kjer je celo leto tako navdušeno — molčal, da so ostali poslanci kar strmeli. Končno mu je le nekdo skrpal govor, katerega je potem spustil v strmečo zbornico. V tem govoru, v katerem je obetal naši duhovščini, da ji bo obesil ključavnico na usta — govoril je namreč za kancelarparagraf — se je tudi pobahal, koliko let že županuje v Žitarivasi. Pojasnili smo že zgodaj, s kakimi „lepimi“ sredstvi se je vzdrževal na županskem prestolu, in pristavljamo le še, da so se Miklavčev gospod v tej svoji govoranci udarili samega sebe po ustih in da so se tudi precej debelo zlagali, ko so rekli, da žitrajški Slovenci hočejo imeti v občinskem odboru samo Nemce. Letošnje volitve so potavile Seifriza na laž, kajti le z največjim pritiskom in s surovo silo je tretji razred ostal v nemčurskih rokah, v drugem so pa zmagali Slovenci, odločni nasprotniki Seifrizovi. S svojim edinim govorom si torej Seifriz ni pridobil govorniške slave ne glede na to, da ta govor ni zrastle na njegovom „prajarskem“ zelniku.

Pa djal bo kdo, da je Seifriz drugače pridno „delal“ v državnem zboru. No, če drugi grehi ne težijo njegove vesti, ne bo Seifriz zaradi svojega „pridnega delovanja“ užival večne toplote. Izvoljen je bil Seifriz v vinogradniški odsek, in pravijo ljudje, da je Bog vsled tega „štrafal“ žitrajške vinograde s popolno nerodovitnostjo, da se stvar nekoliko zravna s Seifrizovim „plodovitim delom“ v vinogradniškem odseku. Par dni je bil baje Seifriz tudi v odseku za volilno reformo, toda o

tem zelo dvomimo, kajti do nas ni prišla niti vest, da bi bil kedaj v tem odseku vsaj zakimal, če že ne zaspal. Posamezno in splošno je bil torej Seifriz v državnem zboru veliko manj vsestranski, kakor pa je doma na Miklavčevem. Bil je vreden drug svojih tovarišev Oraša in Gratzhoferja, in vsi trije so si v lepi molčeči slogi služili za svoje težavno delo po 20 lepih kronic na dan.

Pa sedaj? Državni zbor je šel, in nove volitve so pred vrati. Kaj sedaj?

Kakor poročajo nemški listi, je minila Seifriza volja, da bi zopet osrečil Koroško s svojo kandidaturo, ali nazadnje so ga pa le pripravili do tega. Na noben način pa ni več hotel kandidirati v „svoje“ volilnem okraju, ker so tla zanj celo v njegovi lastni občini postala prevroča. Kandidirati je hotel v celovski okolici. Celovski prvaki pa so izpoznali, da bi v celovski okolici najbrž Seifrizovo pivo ne vleklo, ker se niti primerjati ne da s celovskimi pivi in zato so ga toliko časa „šravfali“, da je baje prevzel vendarle kandidaturo v slovenskem volilnem okraju. Prav gotovega sicer še ni nič, ali vendar upamo, da ga je na svečnico borovška „Alpenrose“ toliko nakadila, da se je odločil za „svoj“ okraj. Pa naj že bo, kakor hoče, Slovenci bomo poskrbeli, da bo Seifrizu prešla enkrat za vselej volja kot kandidat strašiti med koroškimi Slovenci!

Koroške novice.

Zaradi preselitve lista v Ljubljano opozarjamo cenjene svoje dopisnike nato, da se list v Celovcu zaključi že v sredo zvečer. Dopisi, ki dospejo uredništvu v četrtek zjutraj, se morejo priobčiti šele v prihodnji številki. Obenem opozarjamo cenjene naročnike, da je uredništvo in upravnništvo lista tudi odslej v Celovcu in da se naj vse pošiljatve naslavljaajo iz ključno le na uredništvo, oz. upravnništvo „Mira“ v Celovcu, ne pa v Ljubljani. Gg. dopisnike z dežele prosimo, da naj nam poročajo posebno o volilnem gibanju vse potankosti, kratko, jedrnato in odločno.

Seifriz — dela. Kdor ve, kako zelo se je bivši nepotrjeni poslanec slovenskega volilnega okraja, pivovarnar Seifriz, trudil na Dunaju za svoje volilce, se gotovo tudi ne bo čudil, če mu povemo, da sedaj tudi — „že dela“. Njegovo delo se sicer sedaj kaže le še v sprejemanju in odklanjanju kandidature in pa v — napajanju hajlovskih priganjačev. Na svečnico je bilo pri Seifrizu tako „futrane“. Prišlo je iz Borovelj celo pevsko društvo „Alpenrose“, ž njim pa seveda tudi neizogibni vođa nemčurskih razgrajačev v Rožu, zloglasni Košičev Pepček. Koliko sodčkov piva je moral špogati Seifriz zato, da so mu borovski hajlovci že pred smrtjo zatulili nagrobnico, o tem nisem mogel izvedeti natančnejših podatkov. Za koliko je mesnica in pekarna na izgubi, mi je tudi neznano, znano pa mi je, da so se „zaupniki“ vračali s tega „zaupnega“ shoda tako dobre volje, da so se zadirali v tuje ljudi, kakor šnopsarji, ko se ga do dobrega navlečejo. Potem nam je seveda umljivo, zakaj je Seifriz kot kandidat tako „priljubljen“. Svetujemo mu le še, ako hoče zmagati, da naj odzdaj naprej porabi za vsak dan tropo nemčurskih razbojnikov v svojo pivovarno, danes te, jutri druge, in jih tam pošteno nakrmi in napoji, in šli bodo za njim, kakor ovca za soljo. Paziti pa mora, da mu ne zmanjka „štufa“, kajti potem bi bil izgubljen. Na volilnih shodih se bodo seveda bahali drugi namesto njega, kako je delaven, in mi mu celo prav iz srca privoščimo tako čast, do katere mu bodo pripomogli nemčurski pijanci. Ravovedni smo le, kdaj se bo naveličal razmetavati svoje premoženje mednje. Sicer nas to nič ne briga, če še danes izroči Seifriz vse svoje premoženje „spufanemu“ Pepčku in gre sam potem „pumpat“ Lemiša, ali, no, kaj se hoče, „delo pač košta denar“, in kdor hoče biti poslanec, naj tud i „pošteno plača“.

Nemčurskim razbojnikom v Rožu, posebno pa njihovem voditelju, Košičevemu Pepčku, ki je doslej vodil svoje opijanene tolpe na slovenska zborovanja, bo nova zborovalna postava pošteno stopila na prste. Ravedni smo, ali bo tudi odslej še Pepček komandiral svoje razbojnike, da naj populijo temu ali onemu lase, ali bo tudi odslej še valjal po snegu slovenske govornike in prevračal mize na slovenskih zborovanjih? Menda mu bo ričet le premalo dišal, da bisi ga hotel za vsako slovensko zborovanje privoščiti po par tednov. Pepček, tvojih razbijanj bo menda sedaj konec, kaj ne da?

Iz „Akademije slovenskih bogoslovcev v Celovcu“. Človeku, premišljujočemu sovražno usodo, ki divja že stoletja in stoletja nad slovenskim Korotanom, se zdi, da se je zaprisegel sam belcebub z vsem svojim štabom zoper slovenski živelj na Koroškem, hoteč ga uničiti, da bi bil Korotan — zibel slovenskega naroda — obenem tudi veliko slovensko grobišče, kamor so položili zadnjega koroškega Slovenca k večnemu miru. Nad tisoč let že se vrši ta peklenski proces, toda narod slovenski še biva po divno lepih koroških planinah in dolinah, ker čuti preveč življenske moči v sebi, da bi se dal položiti v grob, v ktere ga sili surova sila oholega Nemca — odpadnika. Dovolj je že pretrpel ubogi trpin, a vendar še ni izginil s površja, dasi so mu peli divji rablji že večkrat nagrobnico. Baš ta moč in sila narodova pa nam jamči, da bo prebolel tudi najnovejšo in morda najhujšo rano, ki so mu jo usekali s tako hvalisano volivno preosnovo. Zastopniki narodov so sedli za bogato obloženo miso in zajemali so svoje pravice kar z veliko žlico. Bili so povabljeni tudi naši bratje, in ker sami nismo smeli po svoj delež, naprosili smo nje, naj pazijo na to, da se bo računalo tudi z narodom, ki hoče pravic. Toda zaman vse upanje, zastoj vse prašnje: v veliki svoji sreči so pozabili na našo nesrečo in na svoje obljube. Oni so osrečeni — in to je dovolj a mi smo pah-njeni še v večjo nesrečo — in to ni nič. Toda koroški Slovenec tudi zdaj ne obupa, in naj se zbirajo nad njegovo glavo še taki hudourni oblaki, naj bo lava germanizacije vedno nevarnejša, stal bo ponosno in neuklonljiv pred divjo silo barbarja. Treba bo bojevati boj za življenje in smrt, hud boj: kajti hlapčevske potrpežljivosti je dovolj, dovolj životarjenja, pričeti se mora življenje, in če „niso strli speh, ne bodo nas bedech“. Zato na krov sleherni domoljub! Jenjati mora polovičarstvo, a zato napočiti čas neustrašenega, nesebičnega in požrtvovalnega dela, ki nas bo privedlo do vzvišenega cilja — narodovega blaga. Pred vsem je treba narodu izobrazbe, da se mu odpro oči in da spozna svoj opasni položaj. Težavno delo na polju ljudske izobrazbe torej čaka onih, ki so voljni delovati v tem zmislu. Ker pa sloni na Koroškem vse narodno delo več ali manj na ramah duhovščine, je umevno, da se zaveda „Akademija slov. bogoslovcev v Celovcu“ težke naloge, katero imajo vršiti njeni udje prej ali slej zunaj med slovenskim ljudstvom. Za težavno pot, za boj pa je treba potrebnih sredstev in priprav, zato se opaža uprav letos v akademiji nenavadna živahnost in marljivost; kajti skoro vsi stvarni govori so se pečali z proučevanjem domačih razmer in bili res nekako priprava za bodočnost. V preteklem tečaju je bilo 17 predavanj in sicer Rožman: „Socialni kurz v München-Gladbachu“ (I. poročilo); Vastl: „O potrebi ljudske izobrazbe“; Vidovic: „Karakteristika koroških Slovencev“; Šenk: „Narodna malomarnost koroških Slovencev“; Truppe: „Nekaj misli o modernem napredku“; Žel: „Društvene zabave“; Ogris Alb.: „Dušeslovni zakoni narodnega razvitka in napredka“; Škofič: „Anarhizem“; Mörtl: „Valent. Vodnik, prvi slovenski pesnik“; Hafner: „Nekteri eksistenčni pogoji trgovskega stanu v sedanjem času“; Weiß: „Naša trojna šola“; Vastel: „Pomen gospodarskih zadrug za naše ljudstvo“; Štritof: „Simon Gregorčič“ (slavnostna ura, posvečena umrlemu pesniku); Katnik: „Pomen leta 48. za Slovence, osobito v narodnem oziru“; predsednik Benetek: „† Valent. Lakner, naš uzor“; Rožman: „Rokodelsko vprašanje v sedanjosti“ (II. poročilo s socijalnega kurza v Münshen-Gladbachu); Rudl: „Nekaj misli o društvih s posebnim ozirom na naša izobraževalna društva“; Ogris Josip: „Giordano Bruno“. Po vsakem predavanju se je razvila živahna debata, ki je bila semintja prav burna, toda vedno stvarna in resna. Tamburaški zbor je marljivo sviral in dovršeno proizvajal več najlepših skladov, pevci pa so skrbeli za lepoubrano petje.

Borovlje. Opisati hočem nekoliko „kulturo“ koroških nemčurjev. Dne 18. m. m. t. l. so aretovali tukaj nekega Johanna Novak, sina posestnika tukaj v Borovljah, uskoka slovenskega naroda in izdajico materinega jezika. Je pač res, če je jabolko zrelo, pade z drevesa. Delo je smrdelo temu „hajdučku“. Ker mu je primanjkovalo denarja, si je vedel pomagati in je blagajniku pri puškarski zadrugi odtegnil precejšnjo doto v denarju, da se je lahko zabaval in posedal ob delavnih dneh po gostilnah, saj je njegov ljubi očka večkrat rekel svojemu sinčku: „Honžoj“, v ekstra cimre siđdōj, pa nōmšk marnvōj“. In ko ga je policija preiskala, našla je pri njem vizitnice z napisom: „Johann Novak, Reserve-Lieutenant. Ferlach“. To je pa imenitno,

„Do, trink! Hajl! so mu vpili.

Cenek pa je ponujene kozarce odklonil in prav resno rekel v slovenskem jeziku:

„Možje, pili ga bomo pozneje. Zdaj je treba pomagati, če se da še kaj pomagati.“

„Kaj pa je?“ vpraša nekdo.

„Na cesti za vasjo je krava obležala, pa nič se ne gane več.“

„Bog pomagaj, čegava pa je?“ vpraša drugi.

„Nič ne vem.“

Vsi so bili že pokoncu.

„Kakšna je ta krava?“ vpraša sedaj oče Brukar v slovenskem jeziku.

„Kaj vas ‚uniforma‘ ni zadavila, oče Brukar, ker ste slovensko spregovorili?“ vpraša nato cerkovnik.

Poveljnik je postal bled same jeze.

„Možje, le sedite pa se za kravo nič ne brigajte, ta bo še dolgo živela. Krčmar, liter gor! Saj sem dobil stavo, kaj ne, oče Brukar?“

„Si, si, ti, ti . . . j“ reče poveljnik še napol jezen.

„No vidite, da se da tudi v ‚uniformi‘ govoriti lepo slovensko. Kako bi se tudi ne, saj hočejo imeti Madjari in Hrvati v zadnjem času tudi madjarsko in hrvaško povelje in to celo v cesarski ‚uniformi‘.“

Ko so možje doznali do dobrega, zakaj se pravzaprav gre, počeli so se šele pristrčno smejati ter celo oponašati očeta Brukarja, kako je izpregovoril v svetem strahu one usodepolne besede. Slednjič pa se tudi poveljnik sam ni sramoval govoriti lepo po domače. Ne vem pa, če je že dal popolno slovo nemčurjenju.

Gott und sonst niemand auf Erden“, to je oblastno geslo vsenemških kričav, iz verodostojnih virov pa vemo, da je g. Kollmann v tistem hipu, ko je „galopiral“ po griču proti Ropoteva, spoznal ničevost tega gesla ter se nehote spomnil tiste občeznane Prešernove pesni:

Ko brez miru okrog divjam . . .

Št. Jakob v Rožu. Dolgo smo upali in se bali, g. urednik, in zato Vam tudi že tako dolgo nisem poročal nič kaj posebnega. Za danes samo nekaj malega, prihodnjič pa več. Žalost se nam je namreč spremenila v veselje; od nas tako ljubljani, kot „nepriistranski“ razsojevalec prepisov po celem svetu znani g. nadučitelj ostanejo pri nas. Na Nizozemskem jih niso mogli rabiti pri tistem sodišču kjer zastopniki vseh držav sodijo prepire med narodi; poslali so nam rekomandirano nazaj g. nadučitelja s pripombo: „Nerabljev mož je sicer sladak kot cukrer, hoče pa vtakniti vse v nemško malho.“ Od samega veselja zdaj St. Jakobčani ne vemo, kam bi djali, in bomo zato, da hočemo to veselje prirediti že jutri bal v „Narodnem domu“ v čast g. nadučitelju. Tudi oni so povabljeni. Da bodejo pa ta gospod ostali vendar le med nami, se moramo posebno zahvaliti okrajnemu šolskem svetu, ker ta se je prav pošteno potrudil, da ostanejo g. Krebitz med nami. Nasveta, katerega smo gospodom v Beljaku dali že pred letom, naj naredijo očko Krebitza za špehtarja, sicer niso ubogali, a kmalu bi se morali za to bridko kesati. Mož jo je hotel popihati na Nizozemsko, ali pa bi šel na Kitajsko. Kar so iz „Mira“ izvedeli to novico, so g. Krebitzu dali že po štirih letih pelletnico, to se pravi, plačo, katero dobi navaden učitelj zvišano šele po petih letih, so zvišali gg. v Beljaku in Celovcu našemu g. nadučitelju že po štirih letih, in s tem se je očka Krebitz zadovoljil in ostane v Št. Jakobu še eno leto. Da po enem letu še ne bode ubežal, mu bodejo dali prihodnjič najbrž zlato kolajno, kar je ja „Mir“ nasvetoval že v 51. številki predlanskega leta. Takrat mu je namreč deželni šolski svet izrekel popolno priznanje za razbitje slovenske petrazrednice in „Mir“ je prerokoval, da dobi v kratkem zlat zaslužni križec. Zlato je sicer že dobil v denarju letos, zaslug mu ni treba, križec pa bode najbrž dobil prihodnje leto. Največji križ pa bode za njega nova „Narodna šola“, ki mu jo bomo čez leto postavili pred nosom. Že zdaj je ves blede, kedar vidi, da vozijo slovenski fantje kamen za „Narodno šolo“ mimo njega, pa na to se bode moral še navaditi. Glavna reč je, da imamo v naši sredi, Bog ga živi še dolgo let!

Žitaravas. Povsod in vselej zahteva žganje svoje žrtve, tako tudi pri nas. Zadnje nedeljo na 27. prosinca pozno zvečer vračal se je kmet Škorjanec iz Proboja domov precej napit, tako da je sredi pota obnemogel, se zgrudil v sneg, zaspal in zatislil oči — za vselej. Res žalostna smrt! Kdaj se bodo kaj kmetje spametovali, da ne bodo več pili žganja, ki jim samo škoduje pri gospodarstvu, na zdravju in sploh povsod. Tudi med posli je žganje v čisljih. Pri nas je že tako daleč prišlo, da hlapec, pa tudi dekla, ne dela drugače, ako ga ne dobi vsak dan svoj glažek. Kdor ga ne da, pa nima poslov, ki jih pri nas itak že grozno manjka.

Žvabek. Ker vem, da dobivate, gospod urednik, posebno sedaj mnogo poročil, kako se je obnesla ta veselila, kako so tam igrali itd., zato Vam hočem čisto kratko poročati, kako je bilo pri nas v Žvabeku v nedeljo, dne 27. januarja. Rečem Vam, lahko Vam je prav žal, da se tudi Vi niste udeležili naše veselice. Najprvo je nam naš priljubljeni gospod župnik Uranšek, duša in srce vsega zavednega gibanja med nami, v živahnem govoru slikal žalostne razmere, ki sedaj vladajo na Francoskem, kjer je prišlo tako daleč zato, ker katoličani niso storili svoje dolžnosti, posebno pri volitvah. Nekateri so volili z nasprotniki, drugi se pa volitev sploh udeležili niso. Takšen sad rodi zanikernost v političnih rečeh. Tudi v Avstriji odločujemo mi volilci, kakšna bo naša bodočnost. V ognjevitih besedah nas je g. župnik spodbujal, da bodimo pri volitvah odločni možje. Splošno pritrdjevanje in navdušenost je značila, da so besede padle na rodovitna tla, kjer obrodijo, dal Bog, obilen sad. Kdor sam gori, ta tudi druge užge, to velja posebnost o našem g. župniku. Veseloigra „Jeza nad petelinom in keš“, ki so jo uprizorila naša dekleta, je bila naravnost dovršena. Vsa čast marljivim igralcam! Istotako je burka „Kmet in fotograf“ napravila mnogo smeha in se ji ne more drugega očitati, kakor da je bila prekratka; tako radi smo gledali in poslušali res pristnega kmeta pri fotografu. Vmes je pel domači pevski zbor in žel splošno pohvalo. Tudi to je v prvi vrsti zasluga gospoda župnika. Le vrlo tako na-

prej; lepa slovenska pesem razveseljuje in navdušuje srce, ona je zlata vredna. Marljivo je igrala tudi naša domača godba na lok. Naravnost presenetili so nas. Tako se je izvršila naša veselica v splošno zadovoljstvo.

Prevalje. (Shod in igra). V nedeljo dne 27. prosinca se je vršil v Šteklavi gostilni v Prevaljah letni občni zbor slov. kat. delavskega društva. Udeležba je bila vkljub obilnemu snegu sijajna. Po končani volitvi oziroma potrditvi starega odbora poda tajnik poročilo o društvenem delovanju preteklega leta, vzbujala delavce k slogi, delu in požrtvovalnosti in poročila o gmočnem stanju društva. Nato se zaključil shod in uprizori veseloigra v treh dejanjih „Čevljar“. Igrali so to pot zgolj fantje iz Prevalj in okolice. Akoravno so nastopili šele prvokrat na odru, predstavljali so vendar dovršeno točno in korajžno, da smo se kar čudili. Občen smeh je vzbujal čevljar Blaže (g. Abraham), ki je „razumeč se samo na šilo, dreto in kopito“, kot strežaj v mestni bolnišnici hotel kar vse vprek na glavo postaviti in je zdravniku Lopniku (g. Gradišnik) napravljaj grozne sitnosti. „Zavreto kri“ imel je pač ta doktor, da se je ubogi čevljarček kar tresel pred njim. Tudi opeki se nismo mogli dovolj nasmejati, ko je namišljeno zastrupljen ječal „v zadnjih vzdihljajih“. Tudi ostale vloge so se rešile častno. Le še malo vaj in naši fantje bodo izurjeni diletantje, da jim bo enakih treba iskati. Ob prvem nastopu ste pokazali, da imate izborne darove za to. Torej le z neutrudno marljivostjo in vztrajnostjo na delo, in uspehi bodo sijajni, narod vam pa bo hvaležen.

Dopisi.

Pokrče. (Občinska volitev). Minulo soboto se je vršila pri nas volitev občinskih odbornikov. Ostalo je vse pri starem, namreč „fortštrich“. Gotovo bode izvoljen tudi zopet dozdanji župan, ker je menda med vsemi dvanajstimi odborniki le ta sam zmožen, tako imenitno voditi našo občino za — —. Žalostno in siromašno spričevalo je to za nas, pa kaj si hočemo, ko smo menda tako strastno udani „kralju alkoholu“, da si tudi župana ne moremo misliti brez „bircgausa“. Je vendar fletno pri občinski seji, če ima vsak pred sabo svoj vrček ali pa tisti „štampelj“. Kako duhovite misli izhajajo iz teh glažkov, kako izvrstne naredbe se iztuhtajo, in komu tiste koristijo, bodele spoznali, če vam razodenemo, da je zopet izvoljenih z županom komaj, poslušajte, komaj p e t gostilničarjev. Gotovo srečna občina. Ni treba določiti uradnega dneva, ker uradna soba je gostilna, in ta je odprta od jutraj do pol dvanajstih ali pa še dalj. Če pa po naključju župana, ki je ob enem sam tudi tajnik, ni doma, tedaj pa, kdor hoče kaj pri občini opraviti, lahko „žmaka“ tam še drugi dan, (se ve, ako ima čas in cvenk!). Župan dobi za svoj nesebični trud 6—700 kron, vrhu tega mu plačamo najemščino za sobo, drva, svečavo itd. približno sto kron. Pa reci kdo, da nam gre slabo. Vsakdo bode mislil, da soba, katero da župan za občinski urad, ne hrani drugega nego občinske stvari, ali motiš se, nahaja se tam tudi poštna nabiralnica, katero vodi tudi župan (c. k. pošta mu plača za to menda 300 K), pa kako! Težko da bo enaka na Koroškem. Poštni sel, 15letni fant, prinese vsak dan pošto iz Grabšanja, župan jo malo razdeli po zato napravljanih predalčkih, po šoli pa pridejo otroci, in cel kup jo udere v „kancelnijo“. Vsak si sam poišče, kar je za njegovo hišo, ali pa kar se mu dopade, saj dostikrat ni nikogar tam, da bi jih nadzoroval. Tudi naši požarni bramborci, katerih „gaupman“ je tudi župan, imajo tam svoje zborovanje, da (za kratek čas) navadno katerega malo naklestijo. To bodi sedaj omenjeno, drugokrat več. Ta soba pa je obenem tudi „ekstracimer“ in se sploh porabi, kadar je več pivev, ali pa če je kaka „hohcajt“, če pride vkup tisto lovsko društvo itd. Pri par mizah se pije in poje, na drugi mizi pa ležijo na razpolago uradna pisma. Vsak si lahko ogleda (ali pa morda tudi —), kar hoče. Pa mislil si bo kdo, gotovo ni drugega prostora za občinski urad. In res, par korakov dalje stoji šola in tam prazna velika soba, ki je že veliko let služila zato pri prejšnjih županih, ali za našega „gospoda purgermajstra“ ni dosti dobra. On pač ve, če bi bil tam urad, da bi marsikdo, ki ima opravke, ne prišel v njegovo gostilno. Tako je pa nasprotno. Najprej moraš v „bircgaus“, in če si se tam pošteno odkupil, potem šele prideš v tisti blaženi kraj, kjer je nakopičena vsa občinska modrost, v „kancelnijo“. Zdaj pa reci kdo, da niso „fortštrich“! Častiti gg. odborniki, menda niste slepi, da bi ne spoznali, da smo vas vabili zato, da bi delali to, kar je v

prid naši občini, in ne da bi služili županu! Ne pustite nas trpeti teh turških razmer še cela dolga tri leta.

Mi nismo kaki šnopsarji,
mi smo le štirji „kajšlarji“,
mi se ne bomo izdali,
al p i k r o pač še pisali!

Društveno gibanje.

Hodiše. Pevsko društvo „Zvezda“ ima svoj letni občni zbor v nedeljo, dne 10. t. m. pri Kramarju v Hodišah. Spored: 1. Pozdrav. 2. Petje. 3. Govor. 4. Preosnovanje društva v „pevsko in izobraževalno društvo“. 5. Volitev odbora. 6. Igra „Dr. Vseznal in njegov sluga Štipko Ticek“. Začetek ob 4 popoldne.

Društvo „Sloga“ v Podravljah priredi svoj letni shod na pust, dne 12. svečana 1907, ob 3 uri popoldne pri H r i b e r n i k u v S r e j a h. Zvečer ob 6 uri šaloigra: „Eno uro doktor“. Po igri prosta zabava s tamburanjem in petjem. K obilni udeležbi se vabijo vsi člani. Odbor.

Globasnica. Občni zbor izobraževalnega društva v Globasnici se vrši v nedeljo, dne 17. t. m., ob 3 pop. v gostilni pri Šoštarju. Spored: Poročilo odbora, volitev odbora. Po sporedu prosta zabava. K obilni udeležbi vabi odbor.

Vabilo.

Hranilnica in posojilnica v Tinjah bo imela svoj

letni občni zbor

dne 14. svečana 1907, ob 10. uri predpoldne, v pisarni (prošnji) s sledečim dnevnim redom:

1. Poročilo delovanja l. 1906 in potrdilo letnega računa.
2. Razdelitev čistega dobička.
3. Volitev odbora in računskih pregledovalcev.
4. Razni nasveti.

Ako bi ob določenem uri ne bilo zadostno število udov zastopanih, se bo eno uro pozneje sklepalo brez ozira na udeležbo.

K obilni udeležbi vabi odbor.

Vabilo.

Hranilnica in posojilnica za Št. Štefan na Zili in okolico, reg. zadruga z neomejeno zavezo, bode imela svoj

letni občni zbor

na prvo postno nedeljo, t. j. dne 17. svečana t. l. ob 2½ uri popoldne v hranilničnih prostorih pri Korperju v Št. Štefanu na Zili s sledečim sporedom:

1. Računsko poročilo in odobrenje računskega zaključka;
2. Razdelitev čistega dobička.
3. Volitev novega odbora.
4. Razni nasveti.

Vse zadruženike vabi k obilni vdeležbi
načelstvo.

Vabilo.

Posojilnica v Globasnici ima dne 10. svečana t. l., t. j. prihodnjo nedeljo, po dopoldanski službi božji ob 10. uri pri Šoštarju v posojilniški pisarni svoj

letni občni zbor

s sledečim dnevnim redom:

1. Poročilo načelstva o letnem delovanju.
2. Potrdjenje letnega računa.
3. Volitev odbora za leto 1907.
4. Volitev računskih pregledovalcev.
5. Sklepanje glede čistega dobička.
6. Slučajnosti.

Ako bi ob določenem uri ne bilo navzočih dosti udov, se bo uro pozneje sklepalo brezpogojno.

K obilni udeležbi vabi odbor.

Vsem, ki se čutijo
opešane in oslabele,

so nervozni in brez energije, daje

Sanatogen

nov življenski pogum in življensko moč. Več kot 3000 profesorjev ga sijajno priporoča. Dobiva se v lekarnah in drogerijah. Brošurice razpošilja zastoj in poštne prosto Bauer & Cie, Berlin SW 48, in glavno zastopstvo

G. Brady, Dunaj I.

Vabilo.

Hranilnica in posojilnica za Št. Janž in okoli v Št. Janžu v Rožu bode imela svoj

XV. letni občni zbor

prvo postno nedeljo, t. j. dne 17. svečana t. l. ob 1/4. uri popoldne pri Tišlerju v Št. Janžu s sledečim sporedom:

1. Poročilo delovanja leta 1906 in odobrenje letnega računa.
2. Razdelitev čistega dobička.
3. Volitev odbora in računskih pregledovalcev.
4. Razni nasveti.

K obilni udeležbi vabi vse zadružnike odbor.

**Poskusite
in priporočite
izdelke**

**Vydrove tovarne hranil
v Pragi VIII. Cenovnik zastoj.**

Vsem, ki nimajo

ali imajo le malo slasti do jedi, trpe na slabi prebavi, zapeki, gorečici, napihnjenju, preveliki tvorbi kiselin, glavobolu in želodčnih bolečinah, dosežejo z uporabo pristnih

**Brady-jevih
želodčnih kapljic**

izvrstne uspehe. — Dobivajo se v lekarnah. — C. BRADY, LEKARNAR, DUNAJ I., Fleischmarkt 1-385, razpošilja 6 steklenic za K 5.—, 3 dvoj- nate steklenice za K 4.50 poštne prosto.

• • • • • Trikrat odlikovan s srebrno svetinjo. • • • • •

J. KOPAC, svečar v Gorici,
ulica sv. Antona št. 7,

priporoča prečastiti duhovščini, cerkvenim oskrb- ništvom ter g. trgovcem

pristine čebelno-voščene sveče

kilo po K 5.—. Za pristnost teh sveč jamči s svoto 2000 K. Kadilo, stenj, steklo za večno luč, sveče slabejše vrste, zvitke za pogrebe po dokaj nizki ceni.

— Pošilja prosto embalaže in poštne. —

OVES

(„WILLKOMM“).

Ta težki oves obrodi v vsaki zemlji, je najbolj rodovit in najprej dozori. Zraste visoko in daje prav dobro slamo za krmo, na njivi pa se ne vleže. Ker se ta oves na redko seje, zadostuje 50 kil za eno oralo. — Podpisano oskrbnništvo pošilja 25 kil za 9 K, 50 kil za 17 K, 100 kil za 32 K z vrečo vred. Vzorci po 5 kil s pošto franco proti 3 K 20 vin. predplačila.

**Oskrbništvo graščine Golič
pri Konjicah (Gonobitz) Štajersko.**

Pozor! Čitaj! Pozor!

Slavonska biljevina

napravljena iz najboljših gorskih zelišč, izvrstno in z najboljšim uspehom deluje proti zastarelemu kašlju, bolečinam v prsih, hripavosti, težkemu dihanju, astmi, pljuč- nemu katarju itd.

Delovanje izvrstno, uspeh gotov.

Cena je franco na vsako pošto 4 stekleničici 3 K 40 vin., 4 stekle- ničice 5 K 80 vin. po povzetju ali če se denar pošlje naprej

Manj kot 2 stekleničici se ne pošilja. Prosi se, da se naročuje samo naravnost pri

**P. JURIŠIČU, lekarnarju
v Pakracu, št 58 (Slavonija).**

Vojaška pisarna Emil Kokstein,

GRAZ, Stempfergasse 3.

Pojasnila, nasvete, prošnje, vloge, stro- kovnjaška mnenja itd. v vseh vojaških zadevah.

Lovske puške

vseh sestav. priznano delo prve vrste, z naj- boljšim strelnim učin- kom, priporoča

Peter Wernig,

c. kr. dvorni izdelovatelj orožja v Borovljah, Koroško.

Ceniki brezplačno in poštne prosto.

Stanje

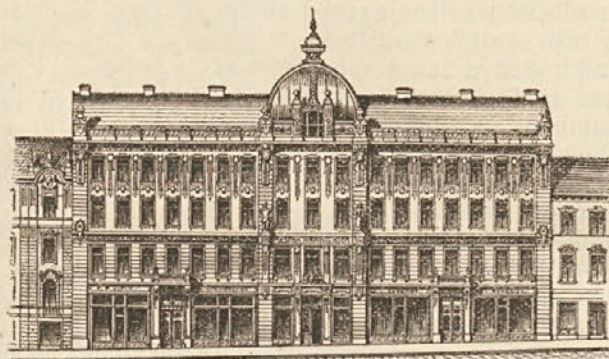
hranilnih vlog:

nad 23,000.000 K.

Rezervni

zaklad:

nad 800.000 K.

Mestna hranilnica ljubljanska

v lastni hiši v Prešernovih ulicah št. 3,

poprej na Mestnem trgu zraven rotovža,

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. do 12. ure dopoldne in od 3. do 4. ure popoldne, jih obrestuje po 4% ter pripisuje nevzdignjene obresti vsakega pol leta h kapitalu. Rentni davek od vložnih obresti plačuje hranilnica iz svojega, ne da bi ga zaračunala vlagateljem.

Za varnost vlog jamči poleg lastnega rezervnega zaklada mesta občina ljubljanska z vsem svojim premoženjem in vso svojo davčno močjo. Da je varnost vlog popolna, svedoči zlasti to, da vlagajo v to hranilnico tudi sodišča denar malo- letnih otrok in varovancev.

Denarne vloge se sprejemajo tudi po pošti in potom c. kr. poštne hranilnice.

Posoja se na zemljišča po 4 3/4% na leto. Z obrestmi vred pa plača vsak dolžnik toliko na kapital, da znašajo obresti in to odplačilo ravno 5%, izposojenega ka- pitala. Na ta način se ves dolg poplača v 62 in pol leta. Ako pa želi dolžnik popla- čati dolg z obrestmi vred na primer v 33 letih, tedaj mora plačevati na leto 6% izposojenega kapitala. Dolžniku je na prosto voljo dano, svoj dolg tudi poprej poplačati.

Posoja se tudi na menice in na vrednostne papirje.

Poštne hran. račun št. 45.867.

Posojilnica v Radovljici

registrovana zadruga z omejenim poroštvom

uraduje vsak delavnik od 8. do 12. ure dopoldne in od 2. do 6 ure po- poldne, ob nedeljah pa od 8. do 12. ure dopoldne v lastni hiši št. 81.

Hranilne vloge obrestujejo se po

$$\begin{array}{r} 410 \\ 20 \end{array}$$

brez odbitka rentnega davka, katerega plačuje zavod iz lastnega. Za nala- ganje denarja so tudi položnice poštno-hranilničnega urada na razpolago.

Posojila se dajejo na hipotekarni kredit po 5 1/4% in na osebni kredit pa po 6%. Eskomptirajo se tudi trgovske menice.

Posojilnica ima tudi svojo

podružnico na Jesenicah

v Hrovatovi hiši št. 96.

Uraduje se vsak dan, kakor v centrali. Vsled otvoritve karavanske železnice se nudi Korošcem ugodna prilika za sigurno nalaganje denarja.

Denarni promet v letu 1905 K 3,200.000. Stanje hranilnih vlog v letu 1905 K 1,877.859.